

Alleen op pad!

Zelfredzaamheid is een hot item, maar op het vlak van vervoer is er nog weinig aandacht voor. Het project MEE op Weg brengt daar verandering in. Mensen met een beperking blijken vaak best zelfstandig deel te kunnen nemen aan het verkeer.

Na een aantal weken oefenen met een vaste vrijwilliger gaan zij gewoon met de fiets, bus of trein.

Het project MEE op Weg laat zien dat zelfstandig deelnemen aan het verkeer voor mensen met een beperking mogelijk is. Het project richt zich ook op ouders/verzorgers, chauffeurs, zorgaanbieders en leerkrachten. Buschauffeurs worden bijvoorbeeld getraind in de omgang met mensen met een beperking. De bedoeling van MEE op Weg is dat er een omslag in denken plaatsvindt: mensen met een beperking zijn niet alleen aangewezen op speciaal vervoer. Door zelfstandig te leren reizen – lopend, met de fiets of met het openbaar vervoer – krijgen ze een ook veel meer regie over hun leven. Kern van het project zijn de OV-maatjes: iemand met een beperking wordt gekoppeld aan een vrijwilliger. Samen maken zij een avonturenplan onder begeleiding van een consulent van MEE, waarin vragen worden beantwoord: waar wil je naartoe kunnen reizen, met welk vervoermiddel en hoe vaak wil je oefenen met je maatje? Meestal gaan OV-maatjes een keer of tien samen op pad. De eerste groep deelnemers heeft het project met succes afgerond: 60 procent is nu in staat om zelfstandig te reizen.

MEE op Weg is ontwikkeld door MEE IJsseloevers. Inmiddels wordt het project door vrijwel alle MEE-organisaties uitgevoerd. Kijk op www.mee.nl en zoek op 'mee-op-weg'

“Het is een kwestie van zelfvertrouwen”

Joey (10) heeft het syndroom van Asperger en een visuele beperking. Samen met Nathan (21) probeerde hij zijn angst om zelf op pad te gaan in de buurt te overwinnen.

Moeder van Joey: “Joey heeft nooit leren fietsen. Doordat hij slecht diepte ziet, ging het vroeger op zijn driewieler al vaak mis. Die negatieve ervaringen hebben hem bang gemaakt in het verkeer. Ook alleen ergens naartoe lopen vindt hij eng, maar dat verbloemt hij liever. Het is een stoere jongen met een hoog IQ. Het project MEE op Weg zou voor hem eigenlijk wat langer moeten duren. Pas nu Nathan hem weer vertrouwen in zichzelf heeft gegeven, kunnen ze echt werken aan het doel.”

Nathan: “Joey wilde graag alleen naar het winkelcentrum kunnen. Dat ligt ongeveer 400 meter van zijn huis. De eerste keer zijn we er samen naartoe gelopen. De route kende hij op zijn duimpje, maar oversteken bij stoplichten of zebra-paden zorgde voor stress. Het idee van iets doen in je eentje en er alleen voor staan in lastige (verkeers) situaties, is spannend voor hem. Na vijf woensdagmiddagen lopen wij nu samen te fietsen. Hij zat wat wankel op de fiets en op tijd rem-

men lukte niet altijd. Zelf naar de winkels fietsen blijkt nog wat te hoog gegrepen. Maar lopend moet kunnen, het is echt een kwestie van zelfvertrouwen. Juist door hem vrij te laten, heb ik geprobeerd hem vertrouwen te geven. Als je weken met elkaar op pad gaat, groeit de onderlinge band. We zijn ook een keer samen met de bus naar de HEMA geweest. Zo'n uitje met jongens onder elkaar, daar genoot Joey van!”

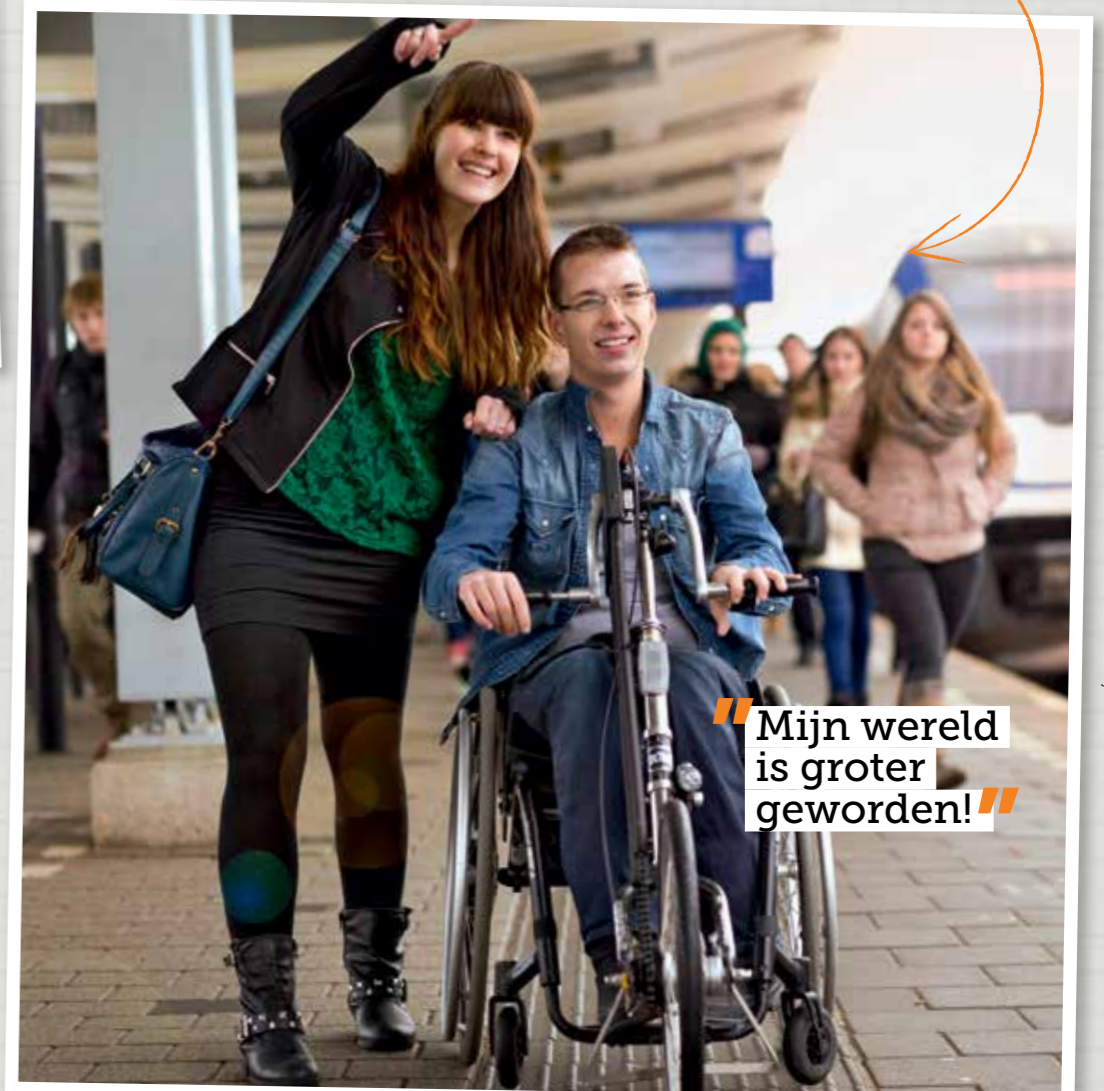
Richard (22) zit in een rolstoel vanwege spasmen. Samen met Gerline (19), studente Maatschappelijk Werk en Dienstverlening en vrijwilliger voor MEE op Weg, oefent hij in het reizen met het openbaar vervoer.

Gerline: “In het kennismakingsgesprek vertelde Richard dat hij graag zelfstandig van zijn huis in Kampen naar het ziekenhuis in Zwolle wilde reizen. Daarom oefenen we nu samen in het reizen met de bus en de trein. Dat begint met het opzoeken van de vertrektijden. Waar vind je die? De eerste paar keer zijn we met de bus gegaan. Van de stoep de bus in, dat is het lastigst. Buschauffeurs zijn verplicht om mensen met een beperking te helpen met in- en uitstappen, maar dat doen ze lang niet allemaal. Een

keer kregen we onverwacht hulp van wat jongens die naast ons stonden te roken. Zij wilden Richard de bus wel in helpen!”

Richard: “In Kampen doe ik alles met mijn handbike, die ik aan mijn rolstoel kan koppelen. Maar Zwolle is te ver om te fietsen. Daarom ging ik altijd met een speciale regiotaxi naar Zwolle. Maar dat liep moeizaam, ik was altijd aan vaste tijden gebonden. Zelfstandig met de trein reizen, blijkt eigenlijk het makkelijkst. Voor de sprinter op de Hanzelijn

hoef ik geen assistentie aan te vragen, daar kan ik zo in rijden. Ik kan nu gaan en staan waar ik wil! Om dat te bereiken zijn Gerline en ik ongeveer om de week op pad geweest. Ik had ook met mijn vriendin kunnen oefenen, maar met een onbekende is beter. Mijn vriendin kent me te goed en helpt me onbewust, daardoor leer ik niet echt zelfstandig te reizen. Ik ben nu zekerder in het openbaar vervoer dan voor ik aan het project deelnam. Mijn wereld is groter geworden!”

“Mijn wereld is groter geworden!”